

Credința lui Isus și scopul lui Dumnezeu

Luni, 27 aprilie 2009 – Teodor Erbiceanu

Page | 1

„Scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice a fost ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul” (DA 161).

Scopul acesta divin este temelia pe care este fondat întregul univers, garanția fericirii lumii viitoare.

Și un lucru este sigur: bunul nostru Tată Ceresc nu va renunța niciodată la scopul Său sublim din veacuri veșnice. Dumnezeu este viața, este Legea și Suveranul universului; El nu Se va transforma niciodată într-un monstru, un tiran cosmic, un Lucifer suprem al universului. El nu este nici Călăul, nici Torționarul universului. În Tatăl luminilor „nu este nici schimbare, nici umbră de mutare” (Iacov 1:17). Chiar dacă noi, creaturile Sale, am putea fi necredincioși, „totuși El rămâne credincios, căci *nu Se poate tăgădui singur*” (2 Timotei 2:13). Singurii care am putea renunța vreodată, de-a lungul veacurilor nesfârșite, la „scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice” suntem noi, plăpândeale Sale creaturi, „de la serafimul luminos și sfânt până la om.”

Fratele nostru mai mare, Isus din Nazaret, a fost ridicat din sânul neamului omenesc, „din mijlocul tău, dintre frații tăi,” cum ne-a spus Dumnezeu prin profetul Său (Deuteronom 18:15). Fiind părtaș de natură divină, făptura din Nazaret a păstrat această unire cu Tatăl cu prețul vieții și credințioșia I-a fost răsplătită când, după experiența teribilă de pe fața acestui pământ, a fost ridicat din mormântul lui Iosif și „a moștenit un Nume” mai presus de orice nume (Evrei 1:4). Prin naștere, Isus „a fost făcut pentru puțină vreme mai prejos decât îngerii” (Evrei 2:9), dar El a fost „încununat cu slavă și cu cinste din pricina morții pe care a suferit-o” și a ajuns „cu atât mai presus de îngeri, cu cât a moștenit un Nume mult mai minunat decât al lor” (Evrei 1:4). El a moștenit Numele Mielului înjunghiat la întemeierea lumii. Omul din Nazaret a fost înălțat mai presus decât tovarășii Săi, locuitorii lumilor de sus, creaturile părtașe de natură divină: „Tu ai iubit neprihănirea și ai urât nelegiuirea: de aceea... Dumnezeu Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie mai presus decât pe tovarășii Tăi” (Evrei 1:9). Tatăl „L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești, mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume, care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor. El I-a pus totul sub picioare” (Efeseni 1:20-22). Tatăl L-a înviat din morți și L-a așezat pe scaunul de domnie al universului (Apocalipsa 3:21).

Iar acolo, pe tronul universului, făptura din Nazaret a rămas mereu același Isus Galileeanul, plăpândul om părtaș de natură divină. În înțelepciunea Sa infinită, Tatăl a pus la dispoziția făpturii scaunul Său de domnie. Dumnezeu a prevăzut ca, de-a lungul veacurilor nesfârșite, să împartă tronul cu un om din Nazaret. Pe tron, pentru veșnicie, Isus este „un templu în care să locuiască Creatorul” și tot pentru veșnicie, „când toate lucrurile Îi vor fi supuse, atunci chiar și Fiul *Se va supune* Celui ce I-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți” (1 Corinteni 15:28). Tatăl, în credința Sa imensă în omul acesta, a prevăzut

ca, de-a lungul veacurilor nesfârșite, Isus să Se „supună” Părintelui Său Ceresc.

Și acum o întrebare:

După toată experiența nefericită a Tatălui cu gloriosul Său fiu al zorilor, Luceafărul strălucitor ridicat din rândul îngerilor, nu a riscat El prea mult când a așezat pe tronul divin un alt Fiu al Său, ridicat de data aceasta din sânul neamului omenesc? Ce garanție are Tatăl că, într-o zi, sătul de atâta „supunere” și îngrozit de perspectiva de a Se supune veșnic, fiul Său din Nazaret, omul Isus, nu se va folosi de libertatea Sa veșnică, garantată oricărei făpturi sub bolta universului, de a spune „Nu” Tatălui? Ce garanție are că omul Isus din Nazaret nu va rupe Legământul cel veșnic și nu va pleca de pe tron, prin univers, să-L facă de rușine în ochii creaturilor cerești, devenind un nou Lucifer?

Care este temelia credinței lui Dumnezeu în omul din Nazaret?

Care este temelia credinței lui Isus în Tatăl Său?

„Scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice.” Iată temelia credinței lui Isus! Iată temelia credinței lui Dumnezeu!

Când la începuturi, Lucifer și îngerii săi luminoși au refuzat scopul Creatorului din veacuri veșnice, ei au adus la existență Țara Morții, ținutul unde suferă „o pierzare veșnică, de la fața Domnului și de la slava puterii Lui” (2 Tesaloniceni 1:8), tărâmul absurd al nimănu unde, deconectați de natura divină, stau legați „în lanțuri veșnice, în întuneric” (Iuda 1:6).

Iar noi, întreg neamul omenesc, prin decizia nebunească a primilor noștri părinți, am devenit frații lor de temniță, colegii lor de întuneric, cetățeni ai Țării Morții. Noi toți suntem morți în greșelile și păcatele noastre (Efeseni 2:1). Deconectați de natura divină, decuplați de viața Tatălui, ticălosul cel mai ticălos și sfântul sfinților - oricâtă credință ar avea el - sunt deopotrivă în aceeași situație nenorocită: morți în Țara Morții, cetățeni împreună cu Lucifer în țara nimănu! Noi suntem mlădițele uscate, rupte din vița cerească ce se întinde prin domeniile spațiului nesfârșit și prin fibrele căreia curge seva vieții Tatălui (Ioan 15:6). Noi suntem vreascurile uscate, strânse și aruncate în focul zilei celei mari, dacă vom refuza minunea de a fi altoiți în Măslinul Ceresc.

Făpturile cerești ale lumilor de sus în care se împlinește, clipă de clipă, scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice, fericitele creaturi părtașe de natură divină, sunt în Țara Vieții, sunt în „sânul lui Avraam,” pe când noi, despărțiți de Dumnezeu, ne stingem de sete, chinuiți grozav „în văpaia aceasta” (Luca 16:22). „Pe lângă toate acestea, între noi și între voi este o prăpastie mare, așa că cei ce ar avea să treacă de aici la voi sau de acolo la noi să nu poată” (Luca 16:26). Țara Vieții și Țara Morții n-au absolut nimic în comun; una este existența, cealaltă inexistența!

[28 apr 2009]

Puțini, foarte puțini, Enoh, Moise, Ilie și alți câțiva (Matei 27:52) au avut fericirea de a trece de „la noi” „la ei,” fiind făcuți părtași de natură divină, dar majoritatea copleșitoare a neamului omenesc, cei mai mulți dintre noi, ne zvârcolim căutând să ne răcorim limba în văpaia aceasta. Deși foarte puțini, au trecut de „la noi” „la ei,” în sens invers, nimeni, dar absolut nimeni, n-a trecut de la „ei” „la noi” peste „prăpastia cea mare.”

Îngerii „au venit” la Avraam, Lot, părinții lui Samson, au vizitat-o pe fecioara Maria, ne-au cântat pe dealurile Betleemului, dar venirea lor „la

noi,” prezența lor pe acest pământ - și-o spunem cu tot respectul - a fost asemenea vizitei la grădina zoologică a universului. După ce ne-au hrănit sufletul și credința cu vești bune printre gratii, după ce adeseori ne-au întins printre zăbrele o mână de ajutor invizibilă, ei s-au întors, sfinți și neprihăniți, în Țara lor. Ei n-au intrat defel în cușca noastră, n-au pășit în locașul de sticlă al șarpelui cel vechi care își răsuțește inelele peste întreaga lume, în cușca ferecată a potrivnicului ce dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită. Ei au rămas mereu părtași de natură divină, iar noi mereu, prin decizia primilor noștri părinți, despărțiți de Dumnezeu!

Există totuși Unul care „a trecut” de „la ei” „la noi” peste „prăpastia cea mare.” Numele lui? Isus, un tâmplar din Nazaret!

Dar nu, nu la „întrupare,” căci El S-a născut direct în Țara Vieții, părtaș de natură divină încă din vremea când a fost „făcut într-un loc tainic, țesut în chip ciudat” în pânțele fecioarei Maria. Isus Însuși a spus fiilor neamului omenesc că El trăiește nu în Țara Morții, ci în Țara Vieții: „Voi sunteți de jos ... Eu sunt de sus: voi sunteți din lumea aceasta, Eu nu sunt din lumea aceasta” (Ioan 8:23); „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta” (Ioan 18:36).

Clipa nefastă când El „a venit” cu adevărat la noi, intrând în cușca noastră, când „a trecut” de „la ei” „la noi,” a fost la cruce. Când El „Și-a plecat capul și Și-a dat duhul” (Ioan 19:30), acest lucru s-a întâmplat ca urmare a sfâșierii ființei Sale, a despărțirii dintre natura divină și cea omenească. Tatăl, care locuia în El, S-a retras, iar El „Și-a dat duhul” (Cum altfel ar fi putut „muri” câtă vreme Creatorul, Viața Însăși, locuia în El?)

„Când Hristos a fost răstignit, natura Sa omenească a fost aceea care a murit. Dumnezeirea nu se distruge și nu moare; acest lucru ar fi fost imposibil” (*Letter 280*, 1904).

„Omenescul a murit. Dumnezeirea nu moare” (*The Youth's Instructor*, 4 august 1898).

Pe cruce El „a gustat” moartea noastră, adică viața noastră fără Dumnezeu, despărțirea noastră de natura divină. În înțelepciunea Sa, Tatăl a îngăduit ca, „prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți” (Evrei 2:9). Moartea pe care a gustat-o este viața noastră în Țara Morții și astfel El a înțeles - din proprie experiență, pe propria Lui piele - ce înseamnă să fii despărțit de natura divină, ce înseamnă să fii asemenea nouă, cetățean al împărăției morții. Pe cruce El a văzut urâciunea păcatului și hidoșenia lui, și Și-a dat seama de puterea teribilă a păcatului asupra inimii omenești, și astfel asupra oricărei creaturi nefericite care leapădă scopul lui Dumnezeu, părășia cu Tatăl:

„Nu frica de moarte apăsa greu asupra Lui. Nu durerea și ocară crucii I-au provocat chinul de nedescris. Domnul Hristos a fost prințul celor ce au suferit; dar suferința Sa provenea din faptul că era conștient de răutatea păcatului, de cunoașterea că, prin familiarizarea cu răul, omul devine orb față de grozăvia lui. Domnul Hristos a văzut cât de puternică este strânsoarea păcatului asupra inimii omenești și cât de puțini vor fi binevoitori să se rupă de sub puterea lui. El știa că, fără ajutorul lui Dumnezeu, omenirea avea să piară și vedea mulțimile pierind, deși aveau la îndemână un ajutor îmbelșugat” (*DA 752-753*);

„Nici împunsătura suliței, și nici chinurile crucii n-au fost acelea care au cauzat moartea lui Isus. ... El a fost ucis de păcatul lumii” (*DA 772*);

„Avea simțământul că, datorită păcatului, fusese despărțit de Tatăl Său. Prăpastia aceasta (dintre Țara Vieții și Țara Morții - n.a) era atât de mare, atât de întunecată și atât de adâncă, încât spiritul Său a început să tremure în fața ei” (DA 686);

„El Se temea de faptul că păcatul era atât de neplăcut înaintea lui Dumnezeu, încât despărțirea Lor avea să fie veșnică” (DA 753).

Pe cruce, această faptură până atunci părtașă de natură divină a „gustat” moartea noastră, și viața noastră fără Dumnezeu L-a omorât:

„Inima Sa s-a frânt din cauza chinului Său sufletesc. El a fost ucis de păcatul lumii” (DA 772);

„Simțământul păcatului ... a frânt inima Sa” (DA 753).

La Golgota omul din Nazaret a trecut printr-o altă experiență sufletească copleșitoare; El L-a pierdut pe Tatăl, cea mai dragă ființă din univers:

„Retragerea privirii dumnezeiești de la Mântuitorul în această oră a supremei dureri a străpuns inima Sa cu o întristare ce nu va putea niciodată să fie înțeleasă de către om” (DA 753).

El „a gustat” astfel suferința Părintelui Ceresc și a fost făcut părtaș durerii Creatorului, când, la începuturi, Tatăl a pierdut ființa cea mai dragă din univers, Mielul înjunghiat la întemeierea lumii, propriul Său Fiu.

Pe cruce, omul din Nazaret a gustat o picătură din jertfa Mielului Divin înjunghiat la întemeierea lumii (Apocalipsa 13:8) și S-a „simțit” în pielea Mielului jertfit, „gustând” moartea Fiului lui Dumnezeu, căci „nu putea vedea prin porțile mormântului. Speranța nu-I înfățișa ieșirea din mormânt ca biruitor” (DA 753). El S-a „simțit” în pielea oricărei creaturi care va muri veșnic: „Domnul Hristos *simțea* groaza pe care avea s-o simtă păcătosul atunci când harul nu va mai mijloci deloc în favoarea neamului omenesc vinovat” (DA 753).

Pe cruce, El ar fi murit cu adevărat de moartea a doua, ar fi pierit instantaneu, dacă n-ar fi fost jertfa Mielului înjunghiat la începuturi. „Moartea” Lui pe cruce ar fi fost cu adevărat moartea a doua, dacă El n-ar fi murit - asemenea oricărui alt fiu al neamului omenesc - în „timpul de har,” asigurat prin jertfa Mielului Divin.

După această experiență teribilă, după ce „a dormit în mormânt” (DA 751) și a fost trezit din somnul în care „S-a odihnit în cursul orelor sfinte de Sabat” (DA 769), Isus a fost făcut din nou „un templu în care să locuiască Creatorul.” El a fost reconectat la Dumnezeu, făcut iarăși părtaș „firii dumnezeiești” (2 Petru 1:4), căci despărțirea de natura divină de pe cruce, n-a fost alegerea Lui personală, o alegere conștientă, hotărâtă și definitivă de a refuza „scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice,” locuirea Creatorului în templul Său, ci a fost alegerea Tatălui, o experiență divină îngăduită prin care Tatăl L-a trecut.

După această încercare teribilă, întrucât a rămas permanent loial scopului lui Dumnezeu, fiul Mariei „a moștenit un Nume” mai presus de orice nume și Creatorul L-a așezat pe tronul universului.

Și nu, nu este niciun pericol acolo ca Fratele nostru mai mare, plâpândul om din Nazaret, să devină vreodată un nou Lucifer. După ce „a gustat” personal moartea în absurdul ținut al inexistenței scopului lui Dumnezeu din veacuri veșnice, după ce va vedea cu proprii Lui ochi dispariția în neant a lui Lucifer și a răzvrătirii, după ce a pătruns suferința

imensă a Tatălui la întemeierea lumii când a fost înjunghiat Mielul Divin, Isus va alege mereu să rămână „un templu în care să locuiască Creatorul.” Trăind permanent fericirea de a fi părtăș de natură divină, adăpându-Și sufletul din plin din fântâna dumnezeirii, El cu bucurie „Se va supune” pentru veșnicie (1 Corinteni 15:28) scopului lui Dumnezeu din veacuri veșnice.

Și nu, nu este niciun pericol ca marea controversă să izbucnească din nou și nenorocirea să vină de două ori (Naum 1:9). Odată problemele din marea controversă clarificate, viitorul Lucifer - oricine ar fi el - dacă va mai apărea vreodată, va pieri instantaneu, omorât de propriul lui păcat.

„Scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice a fost ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul” (*DA 161*).

Aceasta este temelia credinței lui Isus, acolo sus pe tronul universului. Și desigur a credinței fraților Săi, de pe tron sau din jurul lui, oameni sau făpturi cerești!